

"... så mycket feel good att man nästan kokar över."

Bloggen Ljuva 50-tal

ANNA-LISAS ANTIK

ELI ÅHMAN OWETZ

Förlaget Orda
Roman

Anna-Lisas Antik

av

Eli Åhman Owetz

2:a upplagan Förlaget Orda AB 2013

© Eli Åhman Owetz 2013

Omslag: Jenny Holmlund

Typografi: Palatino

Utgiven av Förlaget Orda AB

Tryckt i Polen 2013

ISBN 978-91-7553-900-3

www.forlagetorda.se

Till Håkan

Kapitel 1

Där försvann flyttbilen runt grusvägskröken.

Jag gick in igen och stängde sakta dörren. Satte mig på golvet mellan staplarna med lådor och nyste till av dammet.

Jag satt i min dröm, en nedlagd lanthandel som skulle bli antikbutik och som också var mitt hem från och med i kväll.

”Ska du *bo* där också? Sova - i affären? Som en excentrisk gammal tant, vakna till när kunderna knackar på rutan?”

Kattis, min väninna som bodde i en av grannbyarna, blev överlycklig när jag berättade att jag köpt Söderberga lanthandel. Men kunde förstås inte låta bli att retas.

Just nu kändes det faktiskt som om jag skulle kunna somna direkt, där på det rödrutiga golvet.

Den senaste månaden hade varit galen.

Drömmen om en egen antikhandel hade växt fram under åren, och samlingen med loppisfynd ”som jag kan sälja sedan när jag har affären” hade växt i takt med drömmen. Mot slutet hade det knappt gått att komma fram i min lägenhet i Sundbyberg.

Jag hade packat i veckor. Tio minuter innan flyttkarlarna ringde på stoppade jag ner den sista saken, tyska Bayvasen Florenz.

Få se, var fanns lådan med ett rött kryss? Där, bakom traven med ihopbundna Stringhyllgavlar. Jag öppnade flyttlådan och lindade upp bubbelplasten kring Florenz.

Den lilla 50-talsvasen med geometriskt mönster hade varit mitt allra första loppisfynd. Det vill säga, känslomässiga fynd.

För hon hade ett litet nagg, och tjugofem kronor var därför egentligen ett överpris.

"Men det som har nagg har också blivit älskat", sade säljaren.

Fint sagt, tyckte jag.

Det var innan jag hört samma kommentar från tio säljare till. Så skulle jag aldrig säga till en kund, lovade jag mig själv.

Jag förde undan den trådslitna gardinen i det mindre av lanthandelns två skyltfönster. Därute låg byvägen öde i den ljusa vårkvällen.

Jag ställde Florenz längst fram i fönstret.

"Hej, Söderberga, snart öppnar er affär igen", viskade jag.

Det var 15 år sedan sist. Den siste ägaren hade varit åldrig och mest haft butiken som sitt sociala sammanhang.

På somrarna sålde han väl en och annan glass och sill-burk till sommargästerna. Men vintertid, berättade Kattis, fick man ringa först om man skulle ha något. Så kom farbror Jansson ned. Om han inte redan satt och halvsov i affären.

Precis som den gamle handlaren skulle jag bo på övervåningen. Det hade Kattis tyckt var nästan lika roligt som om jag hade bott i butiken.

"Anna-Lisa, du kommer att bli farbror Jansson."

Längst in i det knökfulla lagret ledde en knarrig trätrappa upp till bostadsdelen. Det hade blivit skumt nu och jag snubblade mig fram genom pinnstolar, ett hav av golvvaser och ännu fler stringhylldelar.

I morgon skulle Kattis och hennes Kalle komma över och hjälpa mig sätta upp belysning överallt. Men nu ville jag inte ens tända i min lilla lägenhet.

I ett vilsamt dunkel satt jag vid farbror Janssons gamla köksbord och drack det sista kaffet ur min röda Koka-termos. Den sista av äggmackorna jag gjort på morgonen fick bli kvällsvard.

Morgonen. Den kändes som en evighet sedan.

Då: Kontorsanställd stockholmare. Nu: Antikhandlare på landet.

Nåja, snart i alla fall. Till valborg, om precis en månad, skulle Anna-Lisas Antik slå upp dörrarna.

Skulle jag bjuda på radiokaka eller rulltårta till invigningskaffet?

Det var min sista fundering innan jag slumrade in.

Kapitel 2

Jag vaknade av att tuppen gol. Jo, det måste ha varit granngårdens tupp som väckte mig. Efter några sekunder hördes han igen. Ett klagande sprucket läte.

Nu bodde jag verkligen på landet.

Och i världens raraste lilla lägenhet. Jag låg kvar i sängen en stund och njöt av det jag såg.

Sovrummet var det första som fått mig att ooohhhha inombords när Göran Jansson, lanthandlarens son, visade mig huset den där höstdagen.

1920-talstapeter med murrigt blommönster, en järnsäng med mässingsknoppar och ett stort klädskap där snidade jugendäpplen prydde dörrarna. I ena hörnet en kommod med emaljerad kanna och handfat.

”Ja, du flicka lilla. Härinne har inte mycket förändrats sedan mina föräldrar gifte sig. Köket och badrummet byggdes om på femtiotalet, men sovrummet fick vara... ja, de jobbade ju för det mesta och tyckte väl inte att det behövdes.”

Jag dolde min upphetsning över det orörda 1920-talsrummet och nickade bara. Försökte rynka pannan och se ut som en spekulant som helst hade velat ha allting vitt och fräscht.

Men i mina drömmar sov jag redan i järnsängen. Sängen där jag nu låg och mindes Göran Janssons visning.

Jansson den yngre, 78, var angelägen att äntligen bli av med huset. Hans egna barn som länge funderat på att ha det som sommarstuga hade till sist övergett de planerna.

Lanthandeln var till salu sedan två år tillbaka. Hittills hade ingen spekulant nappat. Göran Jansson verkade uppgiven.

När han öppnade badrumsdörren gjorde han det med en urskuldande min.

"Jaha, och så badrummet då... Det är väl det som de andra som har varit här och tittat blivit mest avskräckta av..."

Det jag fick se gjorde mig mållös.

Från en fönsterlucka föll ljuset in över ett ljuvligt litet badrum i mintgrönt. Ett djupt 50-talsbadkar. Ett litet handfat med två kranar, en för kallt och en för varmt vatten. Toalettstol i samma vackra gröna färg som badkar och handfat. Ovanför karet blanksvart kakel som matchade toasitsen.

Badrummet var en retrodröm, och såg ut att vara i ett fantastiskt skick. Men med allra största sannolikhet kände inte Göran Jansson till ordet retro.

"Eh... jag... hrrmmm..."

Jag såg på honom, utan att kunna få fram ett ord.

Han såg på mig och sedan ner i golvet.

"Jaha, du också. Nej, vi får ju ta och riva ut det här om vi ska få huset sålt."

Det var nära att jag skrek rakt ut.

Men jag sansade mig. Det skulle ändå aldrig bli aktuellt att riva ut badrummet. För i det här huset skulle ju jag bo.

Istället sade jag, med en tröstande ton, att det var ju trots allt i bra skick alltihop. Och tillade utan att dregla av förväntan, vilket var en bedrift:

"Hur ser köket ut? Det gjordes alltså också om på 1950-talet?"

Ja, så var det ju. Till min lycka, och turligt nog för Göran Jansson. För där, framför de snedställda köksluckorna i pärlgrått, fick han äntligen lanthandeln såld.

Efter en mycket kort förhandling.

”Sonsonen min är ju i vvs-branschen. Vi kunde ju säga som så att vi river ut badrummet och sätter in nytt där, så får du huset för 850 000 kronor.”

”Jag tar det för 700 000. Som det är. Med alla inventarier.”

Göran Jansson kliade sig i huvudet.

”Jaha du. Tjaaa... grabben har ju ändå aldrig tid... Jaha... och inventarierna... vi behöver inte köra allt skräpet till tippen heller? 700 000... Jaha... ja, vi säger väl det då.”

Från sängen såg jag in i köket, snett över hallen.

Mina (mina!) vackra köksskåp, grönrutigt golv, matbord med perstorpsplatta. Och ett blänkande rött Smegkylskåp.

Kylskåpet var mitt enda lyxinköp. Det skaffade jag samma dag som jag sålde lägenheten i Sundbyberg.

Jag var en av ombildningstidens vinnare. På de sex år som gått sedan min hyrestrea blev bostadsrätt hade den ökat så mycket i värde att jag kunde köpa lanthandeln, och ändå ha pengar kvar att leva på tills rörelsen gick runt.

Skulle den gå runt? En ilning av oro i magtrakten.

Nej, bort med oron. I dag var första dagen av mitt liv som företagare. Dags att lyda tuppens uppmaning. Upp och hoppa, börja jobba!

Kapitel 3

När Kattis och Kalle dök upp vid tiotiden hade jag redan hunnit skapa litet ordning i kartongkaoset. Med en kaffekopp i handen satt jag på en stegpall mitt i butiken och funderade.

Skulle jag behålla den gamla charmiga affärssdisken med våg och allt, så att man såg att här hade varit lanthandel? Nja, jag hade ett bättre alternativ.

”Hallå! Någon hemma? Säg, har antikhandlarn något gammalt besman till salu?”

Kattis klev in genom dörren, ett ljust yrväder för dagen klädd i Fristads blåställ, rutig flanellskjorta och rejäla gummistövlar.

Min väninna jobbade som reporter på lokaltidningen. Men på ledig tid gjorde hon allt för att se ut som en bonde.

Vi blev bästisar på mellanstadiet i Sumpan, och hängde ihop genom tonåren. Men när Kattis som nybakad journalist fick jobb på Norrtelje Tidning för tio år sedan flyttade hon ut till familjens lantställe Godsta, som låg i en grannby till Söderberga.

Godsta var en gammal gård, där jag tillbringat många sommarveckor tillsammans med Kattis.

”Besman, haha. Använder ni bönder fortfarande ett så-

dant när ni väger saker? Välkomna in!”

”Tack! Oj, här var fullt. Kommer du verkligen att få plats med allt när du har packat upp?”

Kattis svepte med blicken över den lilla lokalen.

”Jadå, det får hon. Annars är lagret stort.”

Kalle som precis stigit in hejade på mig, och lade armen om Kattis axlar. Han log på samma fåniga sätt som jag gjort när jag fick se övervåningen första gången.

”Åh, tjejer. Vet ni hur många isglassar och Agent X9 jag har köpt här. Så fort jag lärt mig cykla fick jag följa med brorsan och hans kompisar till affären. Rena himmelrikt!”

Min väninnas man var lantis på riktigt, uppvuxen i en annan av byarna. Han hade återvänt till bygden dagen efter att han tagit sin ekonomexamen, och drev nu en revisionsfirma inne i Norrtälje.

Kattis och Kalle hade träffats när hon gjorde tidningens årliga deklarationsextra.

”Det var många frågor som bara den mannen kunde ge mig svar på”, brukade hon berätta om deras möte.

”Och till sist var jag tvungen att deklarera henne min kärlek”, fyllde alltid Kalle i.

Jag satte snabbt mina vänner i arbete. Längst in på lagret låg de fyra runda funkislamporna som jag kommit över när ett gammalt kafé stängde. Och bredvid dem två stora nya lysrör.

Det enda rum i huset där jag bestämt mig för att ge avkall på det estetiska och prioritera det praktiska var lagret. Det skulle även vara min arbetslokal. Och man måste se ordentligt när man slipar skadade teakbord och monterar ny el i gamla lampor.

Vi jobbade på, med paus bara för lunch. Kattis hade med sig hemlagad lasagne. Vi värmden den i ugnen.

”Sorry, vänner, ingen mikro i mitt hem. Se er om medan ni väntar.”

Kalle som aldrig varit uppe i lägenheten log snett efter badrumsbesöket.

”Din dröm, va?”

Själva hade de ett hem som skulle platsa i Gods & Gårdar. Gamla tiders herrgårdscharm möter modern köksinredning, i en smakfull, personlig mix.

Jag kunde uppskatta det, men det var inte för mig.

”Vi köpte en skänk uppe hos Scheedes förra veckan. Du vet, antikhandlarna på slottet?”

Jodå, jag hade gjort min research. Scheedes Vin & Antik på slottet Solstaholm låg en halvmil bort och var med sina 1700-talsmöbler och vinimport inte en konkurrent. Det fanns ingen retrobutik i Söderbergas närhet. Anna-Lisas Antik skulle fylla en lucka.

”Rutger Scheede och Kalle gick i samma klass på gymnasiet. Han är ju faktiskt riktigt trevlig, Kalle?”

”Jodå, Rogga är okay. Fast fästmon, den där Askungens elaka syster-människan, jag fattar inte var han hittade henne. Hon stirrade surt och fnös när Rogga gav oss tio procent rabatt.”

Jag frågade igen, för säkerhets skull. Visst höll slottsfolket till i finsegmentet av branschen? Jodå, så var det. Kattis lugnade mig. Jag var den enda retrohandlaren i den här delen av Roslagen.

Vi fick upp all belysning och några hyllor innan det var dags för mina vänner att åka hem.

Revisor-Kalle förmanade mig strängt att inte slarva med lagerförteckningen när jag packade upp och prismärkte. Kattis himlade med ögonen bakom Kalles rygg, och gav mig tummen upp.

När jag vinkat av dem låste jag och gick in på lagret.

Där uppe i lägenheten ringde telefonen.

Jag tog trappan i fem långa steg.

Kapitel 4

”Anna-Lisas Antik. God eftermiddag!”

”Ellen Ljungberg heter jag. Det var om annonsen i tidningen. Ni köper upp dödsbon, var det så?”

Jag hade aldrig köpt upp ett endaste dödsbo, inte ens sett något. Men det stämde ju att det var jag som satt ut annonsen:

”Anna-Lisas Antik, ny butik med inriktning på 1930-80-tal. Öppnar i vår i Söderberga. Köper upp dödsbon och delar av hem. Allt av intresse, även enstaka föremål.”

Och så telefonnummer, både till mobil och fast telefon.

Det senare kändes litet gammaldags gediget. I stan hade jag sedan länge bara haft mobil. Nu fick äntligen min ljusblå Kobratelefon vara en telefon, och inte bara ett prydnadsföremål.

”Det stämmer. Anna-Lisa Johansson här. Hur var ert ärende?”

Jo, Ellen Ljungbergs mor hade nyligen gått bort. Men varken hon, hennes systrar eller deras barn var intresserade av mammans bohag. Så nu ringde Ellen runt bland antikhandlare och hörde sig för om intresset.

”Mycket är ju från när mina föräldrar satte bo, 1956. Men sådant där gillar ju ungdomarna i dag? Är du intresserad?”

Om jag var.

1956... Det kunde inte bli så mycket bättre.

Vi gjorde upp att jag skulle komma och titta redan nästa dag. Jag fick adressen. Ellen Ljungbergs barndomshem låg i det lilla samhället Svanberga, en mil bort. Det innebar att jag kunde ta mopeden, mitt enda fortskaffningsmedel hittills.

Köpa pickup stod högst upp på göra-listan, även det fick bli nästa dag. I slutet av byn fanns Mikaelssons Mekaniska Verkstad som sålde begagnade bilar. Där hoppades jag hitta någonting.

Jag satt vid skrivbordet med Kobran fortfarande i handen, och adrenalinet rusande i kroppen. Jag var antikhandlare! Jag skulle åka och titta på ett dödsbo!

Hur gjorde man... ?

Fast jag visste ju, ungefär. Dödsbon, hade en antikhandlare som jag brukat hänga hos inne i stan lärt mig, köper man bara om det finns en eller ett par föremål som bergsäkert ger tillbaka hela köpesumman. Och tjugo föremål till som är låtsålda.

Resten är bonusprylar.

"Och så tänk på en sak. De som visar dig hemmet kan ha vuxit upp där. De har både sorg och en känslomässig bindning till grejerna som ska säljas ..."

Handlaren hade gjort en paus och tittat förmanande på mig.

"Så ta det lugnt. Ånga inte på."

Jag? Ånga på? Hur hade han fått den bilden av mig?

Det förstod jag inte.

Jag ägnade eftermiddagen åt att pyssla i köket.

Alla hyllor i köksskåpen fick vaxat papper, och hyllbårder. De grönrutiga bårderna i veckad plast hade jag hittat på en loppis för länge sedan. Nu hade jag äntligen fått ett

kök där de passade perfekt.

Allt mitt privata retroporslin fick plats i de rymliga skåpen. Min stolthet, en komplett middagsservis i dekoren Picknick. Udda koppar i glada mönster. En hel hylla med uppläggningsfat i olika storlekar och modeller.

Ordning och reda, och porslin för alla tillfällen. En husmor från femtiotalet hade nickat gillande.

Klockan var bara åtta. Innan jag gick till sängs ville jag kolla litet på nätet. Jag började med att ögna igenom det senaste på några av mina favoritbloggar.

Porslinsbloggen skrev om Åsedavaser, form55 visade sin enorma samling salladsbestick i teak och Femtiotalsjakten handlade som vanligt om Helmer Ringströms Gefledekor.

Nyss var jag en av dem. Bloggen "Anna-Lisas Retro" hade handlat om loppisfynd och egna inredningsbestyr och haft bra besökssiffror.

Nu hade jag skapat en hemsida istället, Anna-Lisas Antik. Den skulle hysa min nätbutik, men var än så länge sorgligt ouppdaterad. Ännu en sak att ta tag i.

Hur såg Scheedes hemsida ut? Googling ledde till en sober sida med bild på den vita slottsbyggnaden. Snyggt och pryddigt, litet tråkigt. Småbilder på en gustaviansk stol, en gigantisk silverkandelaber, en fiol.

Men så längst ner...

En bild på en trave Mon Amie-koppar och en rubrik i ett retroinspirerat typsnitt:

NU ÖPPNAR VI BAKLUCKAN!

"Många av våra kunder efterfrågar den där lilla retrodetaljen. En fladdermusfåtölj till barnens rum. Ljuvligt 50-tals-porslin till sommarstugan. En Stringhylla som accent i ett modernt hem.

Därför öppnar vi i vår Bakluckan, en bod med charmiga föremål från förra seklets mitt.

I valborgshelgen är det premiär för Bakluckan. Samtidigt slår vi förstås upp dörrarna till Slottsboden, som alltid fylld med det finaste av svenska antikviteter.

Välkomna till Solstaholm!”

Kapitel 5

Jag somnade först i gryningen när tuppen började gala.

Ett par timmar senare släpade jag mig upp. I spegeln syntes ett glåmigt ansikte. Men efter en kall dusch i mitt vackra badrum hade jag piggnat till och var på mycket bättre humör.

Medan jag borstade genom mitt långa mörka halvtrasel med 100 beslutsamma tag, funderade jag över om jag skulle klippa ned det till en mer praktisk frisyra.

Kanske en Audrey Hepburn? Kort, lättskött och retrochict.

Jag lyckades nästan borsta bort nattens deppiga tankar på Scheedes Baklucka. Det var dåliga nyheter. Så dåliga att jag inte ens orkat ringa Kattis i min oroliga besvikelse över en konkurrens jag inte tagit med i beräkningen.

Men nu var det bara att ta sig samman. Ellen och hennes föräldrahem från 1956 väntade.

Mopeden, en gammal grå Husqvarna som följt med i husköpet, startade utan problem. Jag puttrade iväg, men blev stoppad redan efter femtio meter.

En lång mager kvinna på väg hem från postlådan med tidningen Land under armen vände sig om och vinkade till mig att stanna.

”Hej! Du måste vara Anna-Lisa som ska öppna antikaffär? Marianne heter jag. Det är vi som har Söderberga gård. Och tuppen som antagligen väcker dig på morgnarna.”

Hon nickade mot den stora röda ladugården och log vänligt.

”Du har tio sekunder och en replik på dig”, hade Kattis inlett när hon gav mig vad hon kallade sin Landsbygden för dummies-kurs.

”Det intryck du ger då hänger med de kommande tio åren. Kanske femtio.”

Jag log tillbaka mot Marianne, i vad jag hoppades var ett rekordligt leende för ett halvsekels framtida relation.

”Ingen fara, i morse somnade jag inte förrän tuppen gol”, sade jag.

”Jaha, du kanske är en sådan där som vänder på dygnet? Ja, det kan ju inte vi, då skulle vi inte få mycket gjort.”

Marianne log igen, litet stelare nu, tyckte jag.

Hon tittade på mina kläder, vintage från topp till tå. Elastabyxor i klarrött. En blå tjocktröja med vitt sicksackmönster. Virkad 60-talsmössa i klarblå angora, knuten under hakan. Pjäxor med röda snören, ett loppisfynd från i vintras.

Kanske tyckte hon att jag såg ut som en hippietjej från hennes barndom. De där stockholmarna som satt i sommarstugorna och rökte jazztobak och spisade plattor fram till gryningen.

Jag log igen, sade att jag nog inte skulle ha mycket tid alls för sömn framöver. Frågade artigt om de sålde ägg på gården.

Jodå, jag var välkommen att köpa ägg. Det var bara att komma över. Fast Marianne såg fortfarande litet undrande ut.

Okay, mössan var kanske litet för mycket.

Jag hoppades att Kattis tiosekundersregel inte var så definitiva som hon beskrivit den.

En halvtimme senare var jag framme i Svanberga. Pizzerian på höger sida fick mig att le i en känsla av samhörighet. Även den var inhyst i en före detta lanthandel. Kanske kunde vi som drev rörelser i bygdens gamla butiker bilda en egen liten köpmannaförening?

Ljungbergs hus skulle ligga i slutet av byn. När jag hade passerat gästgiveriet såg jag snart den röda tegelvilan som det måste vara, bygatans sista hus. Två bilar stod parkerade på uppfarten.

Jag flexade mina frusna fingrar inne i de tunna tumvantarna. En mil på moped en kylig aprildag krävde varmare klädsel. Men hade jag tur bjöd Ellen Ljungberg på en kopp kaffe.

Just när jag saktade in för att svänga in på uppfarten startade en av bilarna. En svart monster-pickup kom morrande emot mig.

Jag stannade mopeden och satte ner fötterna. Bäst att låta monstret köra ut först.

Bakom ratten satt en man. Han såg ut att vara i 35-årsåldern, rödlätt med alldagligt men småtrevligt utseende. Bredvid honom satt en mörkhårig kvinna, med uppfälld kappkrage.

Kragen ihop med en vass profil gjorde att hon påminde om en sträng drottning från ett annat århundrade.

Kvinnan såg bort. Men mannen höjde en hand till hälsning. Jag lyfte en vante till svar där jag stod bredvid min lilla moped och tittade upp på den jättelika bilen.

Med ett mäktigt motorljud försvann de bort på landsvägen.

Klockan var bara kvart i tio. Jag var tidig och hoppades att Ellen Ljungberg skulle tycka att det var bra.

Jag skulle strax titta på mitt antikhandlarlivs första

dödsbo, i ett hem från 1956. Jag beundrade det röda smidesracket som sträckte sig runt farstubron. Solen tittade fram bakom tallarna på den välskötta tomten.

Livet var gott.

Dörren öppnades när jag tog de första stegen uppför trappan.

”Anna-Lisa? Jag är verkligen ledsen men jag nämnde väl att jag ringde flera antikhandlare...”

Tanten som stod i dörröppningen vred sina händer, vred på berlockerna på sitt guldarmband, vred sig hela hon av dåligt samvete.

Jag väntade utan att säga något. Förstod plötsligt vilka som suttit i den höga svarta bilen.

”Ja, och de som var här nyss slog till på hela klabbet... Scheedes... De brukar ju inte vara intresserade av sådant här, bara riktigt antikt... men nu ska de tydligen satsa på femtiotal också. Jag är ledsen... och åkt moped har du gjort i kylan också.”

Bakom Ellen Ljungberg skymtade jag en ljuvlig asymmetrisk hallspegel i teak med konformade lampetter, och ett matchande hallbord.

Jag svalde, hittade inga ord.

Ellen bad om ursäkt en gång till, det blev ju dumt det här. Ville jag ändå komma in på en kopp kaffe innan jag körde hem i kylan?

Men nej tack, jag ville inte se mer av vad jag missat.

Jag sade ett snabbt hej då, och körde hemåt med besvikelsen som en elak knut i magen.

En kilometer från Söderberga hickade Husqvarnan till, och stannade abrupt. När jag skulle vrida bensinkranen till reservtank stod den redan på det läget. Jag hade provkört mopeden vid ett besök i Söderberga veckan innan, men glömt att fylla på bensin.

Det var bara att bita ihop och leda Husqvarnan hem.

Fastän jag tittade stint framför mig tyckte jag mig ändå se hur gardinerna fladdrade till i fönstren på vartenda ett av byns hus. I min inbillning hörde jag bybornas fniss, långt efter att jag kommit in i vämen och fått på mig dubbla koftor och raggsockor.

"... god som ett rosa tuggummi..."

Upsala Nya Tidning

"Person- och miljöteckningarna harmonierar fint med den lätta och rappt skrivna prosan."

Kristina Albinsson/Bibliotekstjänst

När Anna-Lisa Johansson lämnar sitt tråkiga kontorsjobb i Stockholm och öppnar retrobutik i en nedlagd lanthandel i Roslagen gör hon verklighet av sin dröm. Hon fyller butikens Stringhyllor med retroorslin och förvandlar lanthandelns gamla lager till möbелverkstad. I den lilla lägenheten på övervåningen som blir hennes nya bostad har tiden stått stilla sedan 1950-talet. Den unga antikhandlaren njuter i fulla drag av livet på landet och får snabbt vänner i byn. En av dem är Johnny, bilmekanikern med de gröna ögonen, som hälsar på allt oftare. Men orosmolnen hopar sig. Antiktjuvar härjar i trakten, och på närbelägna Solstaholms slott får Anna-Lisa en fiende att se upp med.

Eli Åhman Owetz är journalist. På fritiden driver hon Femtiotalsjakten, en av Sveriges populäraste retrobloggar. Anna-Lisas Antik är hennes debutroman, i en genre hon döpt till retroromantik.

Förlaget Orda